

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΛ ΣΤΟΝ ΤΣΑΡΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΣΤΕΡΑ, ο Ρουλταμπιλ βγήκε στο διάδρομο καί ζήτησε να του δώσουν το κλειδί της πόρτας του δωματίου στο οποίο είχε μπει. Τού το έδωσαν. Έβλειδωσε την πόρτα κ' έβαλε καί αυτό το κλειδί στην τσέπη του. Κατόπιν, ξανακατέβηκε στην αψίδα καί ζήτησε μιιά καρτέλα. Τού έφεραν ένα κάρθισμα. Άνοιξε τον χέρι του σιι, μ'εμπό του, έμεινε λίγο σιιλοιοιμένος, ύστερα πήρε την καρτέλα καί την μετέφερε στο ύπότεγο.

Οι μηδενιστάι εξεκολούθησαν να τον ζιιτάζον με την ίδια ζορηή περιέργεια, ζοριζ να τολμούν να διακόψουν τη σιωπή του ρεπόρτε.

Τέλος, ο Ρουλταμπιλ άνοιξε το στόμα του :

—Άγαπητοί κίριοι,—είπε με φωνή πού προέδιδε βαθεία συγκίνησι, γιατί καταλάβαινε καί ο ίδιος πώς αν δεν έπιθε αυτή τη φορά τούς επαναστάτες, δεν ύπυρχε πειιά καμμιιά Ελλάδα σωτηρίας γι' αυτόν,—γιά να συνεχισω, κίριοι, τὰ πειριώματά μου, είμαι ύποχρεωμένος να κάνω όρισμένα γυμνάσια, τὰ όποια δεν άποκλείεται να τὰ θεωρήσετε ως μιιά άποπειρα εκ μέρους μου ν' άποδράσω... Έλπίζω ότι δεν θά μί περνάτε τόσο άνόητο, ώστε να φαντάζομαι πώς θά μπορούσα να ξεγλυτοτήσω μέσα από τὰ χέρια σας...

—Μπορείτε να κάνετε ότι θέλετε! τού άποκρίθηκε ο άρχηγός των μηδενιστών. Δεν είχε εξ' άλλου καί τόσο εύκολο να δρατετεύση ένας άνθρωπος πού τον έπιηρούμε...

—Σημειώνω καί εγώ μαζί σας! Καί τώρα, θά σάς παρακαλέσω να μη κινήητε διόλου από τη θέση σας, να μη κάνετε την παραμικρή κίνηση, γιατί ύπάρχει κίνδυνος ν' άποτύχη το πειριώμά μου. Στελλίστε μονάχα από τώρα μερικους ανθρώπους σας στο πρώτο πάτωμα γιά να παρακολούθησον τί θά γίνει άπάνω, ζοριζ όμως να επέμβουν διόλου ό,τι καί αν συμβή... Τέλος, σάς παρακαλώ, να μη μιιά καμμιιά ερώτησι, έρ' όσον θά διαρική το πειριώμά μου...

Διιά από τούς επαναστάτες, ανέβηκαν στο πρώτο πάτωμα, τού όποιον άνοιξαν ένα παράθυρο γιά να βλέπουν τί γινότανε κάτω στην αψίδα. Όλοιν τώρα είχαν κινήσει την περιέργεια στο μεγαλειότερο βαθμό ή πράξεις κ' ή κινήσεις του Ρουλταμπιλ.

Ο ρεπόρτε είχε ξεναγώσει στο ύπότεγο, άνάμεσα από το σκουνι του καί το σκουνι του ο.

—Προσοχή! είπε. Θάορηξο!

Καί άμέσως ξεκίνησε σαν άστρατη, διέσχισε σαν βέλος την αψίδα, έψαξε την τσέπη του γιά να βρη τὰ κλειδιά, άνοιξε την πόρτα του δωματίου, την όποια προηγούμενος είχε κλειδώσει, άνοιξε το άδειο ντουλάπα, έκανε μεταβολή, ξανακατέβηκε με την ίδια όψη, βρέθηκε πάλι στην αψίδα, τράθηξε κατ' εΐθειαν πρός το σκουνι του, τού έφερε γίφο τρέχοντας καί σιιάθησε κάτω απ' το ύπότεγο.

Ποίν άκόμα σταθή, έβγαλε μιιά θριαμβευτική κραγγή, κιιτίζοντας το ροιόι πού κοσμιώταν εκεί.

—Κέρδισα! φώναξε καί σωριαόστηκε πρόσχαρος καί συγκινημένος επάνω στο μοιραίο σκουνι. Όλοι τον περιστοιχιζαν τώρα καί σέ όλων τὰ πρόσωπα, ο Ρουλταμπιλ διάδρασε την πώ μεγάλη περιέργεια.

Δαχνασιμένος άκόμα από τον τρελλό δρόμο του, ζήτησε να πη διιά λόγια ιδιαιτέρας στόν άρχηγό των επαναστατών.

Τότε, αυτός πού είχε άταγγίλει την καταδικαστική άπόφασι καί πού είχε φυσιογνωμιά γλυκειά σαν τού Χριστού προχώρησε, κ' άρχισε να κουνεντιάζη ιδιαιτέρας με το Ρουλταμπιλ. Οι άλλοι είχαν παραμερίσει καί παρακολούθησαν από μακριά μ' ένα σιωπηλό ένδιαφέρον αυτή τη μυστηριώδη συνομιλία, από την όποια άσφαλώς έξητάρτο ή τύχη του Ρουλταμπιλ.

Όταν ή συνομιλία αυτή τελεί-

ωσε, ο άρχηγός των επαναστατών, άπειθνώμενος πρός τούς συντρόφους του, είπε :

—Σύντροφοι, ό' άποδόσωμε προσωρινώς την ελευθερία στο νεαρό Γάλλο... Τού παραχωρούμε είκοσιτεσσάρων ώρών προθεσμία γιά ν' άπελευθέρωση τη Νατάσα Φεοντορόβνα. Αν στο διάστημα αυτό δεν πετύχει, θά ξαναγιίνη αιχμηλά ό τός μας, ό π ο υ κ έ τ ο υ.

Ένας ψήφος επιδωκισιασής ύποδέχτηκε αυτά τὰ λόγια. Στη στιγμή πού ο άρχηγός τους μιλούσε έτσι, δεν ύπυρχε καμμιιά άμφιβολία μεταξύ των επαναστατών πώς ή Νατάσα θά σωνόταν.

—Επειδή δέ ή άπελευθέρωση της Νατάσας—εξεκολούθησε ο άρχηγός—θά έχη ως συνέπεια καί την άπελευθέρωση του συντρόφου μας Ματάργιε—άποφασίζομε—αν αυτά τὰ διιά γεγονότα πραγματοποιηθοΐν—να έπιτρέψομε να ξεναγώρησι με κάθε ελευθερία ο κ. Γουσσέφ Ρουλταμπιλ στη Γαλλία!

Διιά-τρεις μόνο ψήφισαν τότε :

—Αυτό το παιδι μιιά κοροιδεί! Δεν είναι δυνατόν να πραγματοποιησι αυτά πού μιιά ύπόσχεται...

Μα ο άρχηγός τους τους άπάντησε :

—Εγώ σάς ύπόσχομαι πός το παιδι αυτό θά κάνει θαύματα!

X

Ο ΤΣΑΡΟΣ

—Φτηνά τη γλώσσα! φώναξε ο Ρουλταμπιλ, όταν βρέθηκε μόνος στη διώριμα Αικατερίνης στην Πετρούπολι, όπου τον είχε πάει ένα άμιάι των επαναστατών.

Ήτανε νύχτα, πολύ άργά. Έτρεξε σαν άστρατη στο ξενοδοχείο του πού ήταν εκεί κοντά, μίπρε μέσα σαν θύελλα, ζιιτάνοντας τον διεριμηνά με γοθιές, τού ζήτησε μελάνι καί χαρτί, το λογαριασμό του καί την ώρα της αναχώρησος του τράινου γιά το Τσάρκογιε-Σέλο. Καί, καθώς ο διεριμηνός του άπάντησε ότι δεν μπορούσαν να τού δώσουν λογαριασμό τέτοια ώρα, ότι δεν θά τον άφησαν να φύγη ζοριζ διαβατήριο, κ' ότι δεν είχε πειιά νυχτερινό τράινο γιά το Τσάρκογιε Σέλο, ο Ρουλταμπιλ άρχισε να κινή τέτοια φασαφία, όστε ζήτησε διόκληρο το ξενοδοχείο. Οι τέτοιαιώτες, φοβόμενοι κανένα σκάνδαλο, έμειναν κλεισμένοι στα δωμάτιά τους. Μα ο διεριμηνός του ξενοδοχείου κατέθηκε τρέχοντας γιά να διη τί συνέβαινε. Όταν έμαθε πειι τιος έπρόκειτο, είπε στο ρεπόρτε ότι δεν μπορούσε να τού κάνει τίποτε, κιά τότε ο Ρουλταμπιλ τού σφύριξε σι' αυτή : «Υπηρεσία του Τσάρου» πράγμα πού τον έκανε πειθίμιο σαν άνθρωπι.

Έτόμασε το λογαριασμό του νεαρού ρεπόρτε καί τού έδωσε το διαβατήριό του πού το είχαν πάει το ίδιο άπόγευμα από την άστυνομία.

Ο Ρουλταμπιλ, έγραψε μιιά σύντομη έπιστολή, την όποια άνάλαβε να τού πάη άμέσως ο ίδιος ο ξενοδόχος, ζοριζ να κινή σιιτε στιγμή. Έπειτα, άφού είπε στόν οδηγό ότι το τελευταίο τράινο γιά το Τσάρκογιε-Σέλο είχε φύγη, πρόσταξε να τού φέρον έν' άμιάι κ' έτρεξε στην κάμαρή του γιά να έτοιμάση τις άποσκευές του.

Έκει, αυτός πού ήταν τόσο τακτικός συνήθως, τὰ μίμπεσε όλα βιαστικά, άσπορόφορα, σούχα, κτλ. με γοθιές, με κλοταφές, μουμιριζοντας όλοένα : «Τι τόπος!.. Τι τόπος!..»

Σέ λίγο, το άμιάι τον περιέμεινε κάτω, ζευγμένο με διιά φανλαδικά άλογα, των όποιων ήξερε καλά την άντοχή. Ο Ρουλταμπιλ πέταξε σ' αυτό τις άποσκευές του καί μιιά χούφτα ρούβλια στός ύπηρέτες.

Ο διεριμηνός τον ρώτησε τότε πού διέυθινα έπρεπε να διύσι στο άμιάι.

— Στο παλάτι! φώναξε ο Ρουλταμπιλ, πρός γενική κατάρτησι όλων.

Το άμιάι ξεκίνησε σαν άστρατη...

Στις έφτά παρά τέταρτο τού

Ο Τσάρος Νικόλαος Β'

πρωί, έλειπ' από ένα υλιγγιώδες ταξίδι στην έξοχη, το άμαξι έφτανε στο Τσάρκογιε-Σέλο.

Ο Ρουλιτσιπλ πήδηξε άπ' αυτό, πλήρωσε τον άμαξι και προχώρησε πρό τη μεγάλη γαυλιδόπορτα της εισόδου... Μά έκει ένας σκοπός του πρώτενε άπειρητικά την ξιφολόγη του.

Του κάκου ο ρεπότορ του έλεγε διάφορες γαλλικές φράσεις. 'Ο σκοπός δεν καταλάβαινε λέξι. Δεν θα έφτανε δε ποτέ στο καλάτι, άν, για την καλή του τύχη, δεν έφτανε εκείνη τη στιγμή μ' έν άλλο άμαξι, ό μέγας αλλόαρχης, τον όποιο κάποια προινή ύπηρεσία είχε φέρει στ' άνάτορα τόσο πρωί.

—Μπά! Έκανε, βλέποντας τó Ρουλιτσιπλ! Πώς έδω; Δεν φήγατε άκόμα για τη Γαλλία, κύριε Ρουλιτσιπλ;

—Η ευγένεια τών άπ' όλα, έκλαμψε τóτα... Δεν μπορούσα, βλέπετε, να φρίγω, γοφίξ ν' άποχωρηήσω τόν Αύτοκράτορα... Θα έχετε λοιπόν την άπειρανη καλωσίση να τού πητε, άφού, καθώς μου ήλατε άλλου, σηκώνεται στις έφτά τó πρωί, ότι ήρθε να τού υποβάλω τα σέβη μου;

—Θά θέλετε, χωρίς άλλο, να τού μιλήσετε για τη Νατάσα Φεοντορόβνα... Αυτό είν' αδύνατον!.

—'Οχι!.. 'Οχι!.. Δεν είν' αυτό!.. Ήθελα να τού μιλήσω για μι συννομία που εξιφραίνεται εναντίον του! άπάντησε σοβαρότατα ό ρεπότορ.

Ο μέγας αλλόαρχης, νομίζοντας από τó ύψος του ότι ό Ρουλιτσιπλ τού μιλούσε σοβαρότατα, τόν παρακάλεσε να περιμένη μερικάς στιγμές και άποχωρήθηκε μέσα στο άυτοκρατορικό πάρκο...

"Ελειπ' από ένα τέταρο της ώρας, ό 'Ιωσήφ Ρουλιτσιπλ, ρεπότορ της Παρισινή «Εποχή», έμπαυε, συνοδευόμενος από τó μεγάλο αλλόαρχη, στο μικρό ιδιαίτερο γραφείο του Τσάρου. Ήταν ένα γραφείο πολύ άπλό, Μερικά πορτάκια κλειώνονταν στόν τοίχο, μεταξύ τών όποιων έζοφίζαν ή εικόνες της Τσαρίνας και τών άυτοκρατορικών πριγκίπων. Άνατολίτικα σηχαρέττα ύπηχαν μέσα στο χρυσά κίπελλα. 'Ο Ρουλιτσιπλ δεν ήταν καθόλου ήσυχος, γιατί ό μέγας αλλόαρχης τού είχε πη :

—Προσέχετε, γιατί ό Αύτοκράτορ είνε έξαιρετικά θυμωμένος εναντίον σας...

Μιά πόρτα άνοξε έξωφρα και ξανάκλεισε. Ήταν ό Τσάρος. Μπαίνοντας μέσα ή Α. Μεγαλειότης έβγινε στο μεγάλο αλλόαρχη, ό όποιος άποσύρθηκε άμέσως.

Άφού ύποκλήθηκε βαθύτατα, ό Ρουλιτσιπλ άνορθώθηκε και, κίττάζοντας με θάρρος, κατόματα τόν Τσάρο, τού είπε :

—Άσφαλώς, ή Μεγαλειότης σας δεν είνε καθόλου εύχαρακτημένη από μένα.

Τό πρόσωπο του Τσάρου, που ήταν τόσο γαλήνη, σινήφως, τόσο γλυκύ, είχε την πα άσχημη του έκφραση. Κάθισε και, άφού άναψε ένα σιγαρέττο, είπε στο Ρουλιτσιπλ :

—Κύριε, είμαι ίβανοποιημένος που σάς βλέπω, για να σάς πω πρό της άναχωρήσεώς σας πόσο είμαι δυσαρεστημένος εναντίον σας... Άν είσαστε ύπνχός μου, θά σάς ελχε στείλω στη Σιβηρία.

—Ξαναγνώξω από πώ μακροιά, Μεγαλειότατε.

—Κύριε, σάς παρακαλώ να μη με διακόπτετε και να μη μιλάτε, παρά μόνο όταν σάς ρωτάω...

—'Ω, συνγνώμη, Μεγαλειότατε!.. Συνγνώμη!..

—Μη νομίζετε ότι θά με ξαναγελάσετε, λέγοντας στο μεγάλο αλλόαρχη ότι άνακαλίψατε μι συννομία εναντίον μου, για να τά καταφέρετε να μιπήτε έδω μέσα...

—Σάς ζητώ και γι' αυτό συνγνώμη, Μεγαλειότατε... Μά έφρασε να σάς πλησιάσω όποσδήποτε...

—Σάς δέχτηκα, έξακολούθησε ό Τσάρος, για να σάς πω ότι οι έχθροι μου, εναντίον τών όποιων σάς κάλεσα να με ύποστηρίξετε, δεν θά μπορούσαν να βροίν πώ μεγάλη και πώ έγκληματική ύποστήριξη από τη δική σας...

—Και ποιές είνε ή εναντίον μου κατηγορίες, Μεγαλειότατε;

—'Ο Κοιτριάν, ό μέγας άρχηγός της Άστυνομίας μου, μου παραπονεθήκε ότι διαρκώς κάνετε ό,τι μπορείτε, για να τού ματαίνετε τά διάφορα σχέδιά του εναντίον τών έχθρων μου... Έν πρώτους, άποχωρώνετε από τη βίλλα Τρεμπασόφ τά όργανά του, που, καθώς φαίνεται, σάς στενοχωρούσαν... Έπειτα, τη στιγμή που ήταν έτοιμος να πάση στο χέρια του την άπόδειξη της βδελυράς συννομίας της Νατάσας Φεοντορόβνας με τούς μηδενιστάς που ήθελαν να δολοφονήσουν τόν πατέρα της, ή έπέβιασε σας τόν έκανε να γίνη την άπόδειξη αυτή... Για τó έγκλημά σας αυτό μάλιστα, κινήθηκα, κύριε... Έπειτ' άπ' αυτό, θά μπορούσαμε να σάς θεωρήσουμε ύπεύθινο τών άποπειών που έπακολούθησαν... Χωρίς έσείς, ή Νατάσα δεν θά έπαχειρούσε να δολοφονήση τόν πατέρα της... Χωρίς έσάς, δεν θά πήγαιναν να φωνάζουν τούς γιατρούς που άνατί-

ναξαν τη βίλλα Τρεμπασόφ στόν άέρα!.. Τέλος, χτές άκόμα, ένθ ό άφοσιωτάς μου Κοιτριάν είχε στήσει εναντίον τών κριωτερότων επαναστατών μια παγίδα, άπ' την όποία δεν θά μπορούσαν να ξεφύγουν, σεις είχατε την τόλμη να τούς είδοποιήσετε!.. Σε σάς όφείλουν τή σωτηρία τους!.. Κύριε, δλ' αυτά είνε έγκλήματα κατά της άσφαλείας τού Κράτους, για τά όποια θά άξιζε να τιμωρηήτε!..

Πώς; 'Ηοθατε μια μέρα έδω και μου ύποσχεθήκατε να σώσετε τó στρατηγό Τρεμπασόφ από τίς δολοφονικές μηχανοραφίες, που εξιφρονόντουσαν στο σκοτάδι εναντίον του... Ζ' άντ' αυτού, σεις, γίνετε συνένοχοι; τών δολοφόνων τού!.. Η σιμπεριφορά σας είνε τόσο άδλια, όσο τραυτόδης είνε της Νατάσας Φεοντορόβνας...

'Ο Αύτοκράτορ σάλασε και κίττάξε τó Ρουλιτσιπλ, ό όποιος δεν είχε χαμλήσει καθόλου τά μάτια του.

—Τι έχετε να μου άπαντήσετε σ' όλ' αυτά; τόν ρώτησε, Μιλήστε τώρα...

—Έχω ν' άπαντήσω στη Μεγαλειότητά σας, άπάντησε με τη μεγαλύτερη γαλήνη τού κόσμου ό Ρουλιτσιπλ, ότι ήθελα να την άποχωρηήσω, γιατί ή άποστολή μου έδω τελείωσε. Σας ύποσχεθήκα τη ζωή τού στρατηγού Τρεμπασόφ; σάς τών φέρνω! 'Ο στρατηγός δεν διατρέχει πια κανένα κίνδυνο... Έχω άκόμα ν' άπαντήσω στη Μεγαλειότητά σας, ότι δεν ύπάρχει στόν κόσμο κώση πώ άφοσιωμένη στόν πατέρα της, άφοσιωμένη μέχρι θανάτου, κώση πώ ύπεροχη από τη Νατάσα Φεοντορόβνα, ούτε και πώ άθώα...

—Προσέχετε, κύριε! τόν διέκρινε ό Τσάρος. Σας προειδοισά ό τι μελέτησα μότος μου αυτή την ύπόθεση... Έχετε άποδείξεις άπάντ που μου λέτε;

—Μάλιστα, Μεγαλειότατε... —Κ' έγώ έχω την άπόδειξη ότι ή Νατάσα είνε μι άθλια!

—'Οχι, Μεγαλειότατε! Άκούγοντας αυτό τó «όχι» που ό Ρουλιτσιπλ τó βροντοφώναξε, ό Τσάρος σηκώθηκε κώκωνος από όργη. 'Ότόσο, κατόρθωσε να συγκρατηή, άνοιξε άπότοια ένα συρτάρι και βγάδοντας από μέσα ένα μίσσο χαρτιά, τά πέταξε άπάντ στο τραπέζι, λέγοντας :

—Νά ή άποδείξεις της ένοχής της Νατάσας!..

'Ο Ρουλιτσιπλ έσκιψε πάνω από τά χαρτιά αυτά.

—Δεν ξέρετε να διαβάζετε ρωσικά, κύριε!.. τού είπε ό Τσάρος. Μήπως θέλετε να σάς τά μεταφράσω;.. Μάθετε λοιπόν ότι τά χαρτιά αυτά είνε μι μυστηριώδης άλληλογραφία μεταξύ της Νατάσας Φεοντορόβνας και της Κεντοριχής Έπαναστατικής Έπιτροπής, άπό την άνάγνωσι της όποίας προκύπτει ότι ή κώχη τού στρατηγού Τρεμπασόφ ήταν άπολύτως σύμφωνη με τούς δημίους τού πατέρα της για την έκτέλεσι τού βδελυρού τούς σχεδίου!..

—Τής θανατώσεως τού στρατηγού;

—Νά!

—Βεβαιώνω τη Μεγαλειότητά σας ότι αυτό δεν είνε δυνατόν!..

—Μισό έπίμονε, θά σάς διαβάσω τά γράμματα...

—Πεισιτόν, Μεγαλειότατε... Έπιμένο ότι αυτό είνε αδύνατον!.. Μπορεί να γίνεται λόγος σ' αυτά για ένα σχέδιο, μά όχι για τη δηλητηρίαση τού στρατηγού... Έξ άλλου, δεν είνε δυνατόν οι επαναστάται να ήσαν τόσο άνόητοι, ώστε να γράφουν στα γράμματά τους ότι ύπολόγιζαν στη Νατάσα για να δηλητηριάσουν τόν πατέρα της!..

—Αυτό πράγματι δεν άναφέρεται στις έπιστολές, μά φαίνεται καθαρά άπ' αυτές ότι ή Νατάσα βρισκόταν σε συνεννόηση με τούς μηδενιστάς.

—Αυτό είνε άκριβέστατο, Μεγαλειότατε!..

—'Α! Ώστε όμολογείτε;..

—Δέν όμολογώ, βεβαιώνω ότι ή Νατάσα βρισκόταν σε συνεννόηση με τούς μηδενιστάς...

—...Οι όποιοι όργάνωσαν άλλεπάλληλες άπόπειρες κατά τού πατέρα της! σικλήρωσε ό Τσάρος.

—Μεγαλειότατε, ή Νατάσα βρισκόταν σε συνεννόηση με τούς μηδενιστάς, όχι για να σκοτώση τόν πατέρα της, αλλά για να τόν σώση!.. Και τó σχέδιο, για τó όποιο γίνεται λόγος σ' αυτά τά χαρτιά, μά τού όποιο άγνωστε τó χαρκιτρώ, είχε ως σκοπό να πάφουν αυτές ή άπόπειρές, για τίς όποιες μιλούσατε πρό όλίγου...

—Έτσι λέτε;

—Πού την άλήθεια, Μεγαλειότατε!

—Πού είνε ή άποδείξεις σας;.. Δείχτε μου τά χαρτιά σας!..

—Τά χαρτιά μου;.. Έγώ δεν έχω καθόλου χαρτιά!.. Δεν έχω, παρά μόνο τó λόγο μου!..

—'Ο λόγος σας δεν φτάνει!

—Θά φτάση όταν θά μ' άκούσετε!.. —Σάς άκούω!

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» Τό νέο κισθηματικό μυθιστόρημα τού κ. Χάρη Σταματίου ((ΦΛΩΡΑ ΜΠΡΙΛΛΑΝΤΗ)) Μιά άληθινή σπαρκατική έρωτική ιστορία, γεμάτη τρυφερότητα, άπόγνοια και δάκρυα... ΣΥΓΚΙΝΗΣΙΑ ΑΠΟΛΑΥΣΙΣ ΓΟΗΤΕΙΑ

(Άκολουθεί)